

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 151/19

Luksemburg, 5 grudnia 2019 r.

Wyrok w sprawach połączonych C-708/17EVN Bulgaria Toplofikatsia /
Nikolina Stefanova Dimitrova i C-725/17 Toplofikatsia Sofia /
Mitko Simeonov Dimitrov

Prawo Unii nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że każdy właściciel mieszkania w budynku wspólnoty mieszkaniowej jest zobowiązany uczestniczyć w kosztach ogrzewania części wspólnych

W wyroku EVN Bulgaria Toplofikatsia (C-708/17 i C-725/17), wydanym w dniu 5 grudnia 2019 r., Trybunał zbadał zgodność z prawem Unii przepisów krajowych dotyczących dostarczania energii cieplnej i orzekł, że dyrektywa 2011/83 w sprawie praw konsumentów¹ i dyrektywa 2005/29 dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych² nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym zobowiązującym właścicieli mieszkania w budynku, w którym jest wspólnota mieszkaniowa, przyłączonym do sieci ciepłowniczej do uczestniczenia w kosztach zużycia energii cieplnej w częściach wspólnych i w instalacji wewnętrznej budynku, chociaż indywidualnie nie zamawiali dostarczania ogrzewania i nie używają go w swoich mieszkaniach. W odniesieniu do tych samych przepisów Trybunał orzekł również, że dyrektywy 2006/32³ i 2012/27⁴ w sprawie efektywności energetycznej nie stoją na przeszkodzie ustalaniu rachunków dotyczących tego zużycia, dla każdego właściciela mieszkania w budynku wspólnoty mieszkaniowej, proporcjonalnie do ogrzewanej objętości jego mieszkania.

Spory w postępowaniach głównych dotyczą dwóch powództw o zapłatę rachunków skierowanych do właścicieli nieruchomości w budynkach wspólnoty mieszkaniowej i dotyczących zużycia energii cieplnej w instalacji wewnętrznej i w częściach wspólnych tych budynków, którzy to właściciele odmawiają opłacenia tych rachunków. Uważają oni bowiem, że chociaż ich budynek jest obsługiwany przez sieć ciepłowniczą na mocy umowy dostawy zawartej między wspólnotą mieszkaniową i dostawcą energii cieplnej, to jednak nie wyrazili oni indywidualnej zgody na odbiór ogrzewania sieciowego i nie używają go w swoich mieszkaniach.

Trybunał zbadał najpierw wykładnię pojęcia „konsumenta” w rozumieniu dyrektywy 2011/83⁵ i orzekł, że pojęcie to obejmuje, jako klientów dostawcy energii, właścicieli i posiadaczy prawa rzeczowego do korzystania z nieruchomości w budynku, w którym jest wspólnota mieszkaniowa, przyłączonym do sieci ciepłowniczej, jeżeli są oni osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności handlowej lub zawodowej. Trybunał stwierdził zatem, że umowy dostawy ogrzewania

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64), artykuł 27.

² Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EEG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 149, s. 22), artykuł 5 ust. 1 i 5.

³ Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EEG (Dz.U. 2006, L 114, s. 64), artykuł 13 ust. 2.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. 2012, L 315, s. 1), artykuł 10 ust. 1.

⁵ Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2011/83.

sieciowego będące przedmiotem postępowań głównych należą do kategorii umów zawartych pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2011/83.

Następnie Trybunał wyjaśnił pojęcie „niezamówionej dostawy” towaru w rozumieniu art. 27 dyrektywy 2011/83, stwierdzając, że zaopatrzenie w energię ciepłą instalacji wewnętrznej i, w konsekwencji, części wspólnych budynku, w którym jest wspólnota mieszkaniowa, dokonywane w następstwie podjętej przez wspólnotę mieszkaniową tego budynku uchwały o przyłączeniu go do sieci ciepłowniczej nie stanowi, zgodnie z prawem krajowym, niezamówionej dostawy ogrzewania sieciowego.

Wreszcie Trybunał orzekł w sprawie sposobu rozliczania zużycia energii cieplnej w budynkach wspólnot mieszkaniowych. Wskazał, że zgodnie z dyrektywą 2006/32⁶ państwa członkowskie zapewniają, by odbiorcy końcowi w dziedzinach, w szczególności, energii elektrycznej i ogrzewania sieciowego mogli uzyskać indywidualne liczniki, które dokładnie określają ich rzeczywiste zużycie, o ile jest to technicznie możliwe. Jednak zdaniem Trybunału trudno wyobrazić sobie możliwość pełnego zindywidualizowania rachunków dotyczących ogrzewania, w szczególności w odniesieniu do instalacji wewnętrznej i części wspólnych, zważywszy że mieszkania w takim budynku nie są od siebie niezależne pod względem termicznym, ponieważ ciepło krąży między lokalami ogrzewanymi i tymi, które ogrzewa się słabiej lub których nie ogrzewa się wcale. W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że z uwagi na szeroki margines swobody, jakim dysponują państwa członkowskie w zakresie metody obliczania zużycia energii cieplnej w budynkach, w których jest wspólnota mieszkaniowa, dyrektywy 2006/32 i 2012/27 nie stoją na przeszkodzie temu, aby obliczanie ciepła emitowanego przez instalację wewnętrzną takiego budynku było dokonywane proporcjonalnie do ogrzewanej objętości każdego mieszkania.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2006/32.